

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAS, JASMINE

Sângele lui Hercule / Jasmine Mas ; trad. din lb. engleză de
Ioana Bena. - București : Librex Publishing, 2025
ISBN 978-630-353-042-0

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Nina Brătfălean
DTP: Monica Ioniță
Corector: Ionel Palade

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.
Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

SÂNGELE LUI HERCULE

JASMINE MAS

Traducere din limba engleză de Ioana Bena

Librex Publishing,
2025

OMNISCIENTĂ

SOARTA

Mi-am acoperit picioarele încrucișate cu faldurile togii și am rămas complet nemișcată în mijlocul câmpului. În jurul meu au fost așezate în cerc pietre din Delphi.

Palmele relaxate și deschise.

Capul înclinat pe spate.

O pipă fumegândă îmi atârnă între buze.

Am inhalat ierburile, iar durerea m-a săgetat prin ochii închiși în timp ce-mi activam puterile.

Scurte sclipiri de modele, numere și probabilități mi-au traversat mintea, prea multe imagini pentru a le înțelege.

Calea existenței nu este altceva decât șansă, iar șansa nu este altceva decât un cerc de evenimente.

Senzațiile sfâșietoare s-au transformat în chin, dar am inhalat fum și am rezistat asaltului lor.

Imaginile fără sens s-au transformat apoi în cuvinte criptice.

Mi s-au rostit singure:

*Cel pierdut va schimba ceea ce este înaintea;
Înlănțuit de soldații morții, nemuritor devine;
Altfel, titanii vor moșteni pământul și nu va mai fi nimic alt-
ceva decât război.*

Ochii mi s-au deschis brusc.

Pe limbă aveam gustul amar al sumbrelor posibilități și sim-
țeam căile de urmat până în măduva oaselor mele străvechi.

Puterea mea de sorginte spartană nu era nimic fără acțiune,
dar n-am fugit niciodată de alegerile neplăcute. Acesta a și fost
motivul pentru care am supraviețuit, în timp ce restul semenilor
mei au pierit.

Viitorul atârna în fața mea pe o muchie de cuțit: apocalipsa
și pacea erau două fețe ale aceleiași monede.

Putea să se incline în oricare direcție.

Era nevoie de acțiune. La urma urmei, *nullum magnum in-
genium sine mixtura dementia fuit.*

*Nu a existat vreodată nicio mare înțelepciune fără un grăun-
te de nebunie.*

Scoțând fum din piept, cu încheieturile dureroase, m-am
ridicat în picioare și am alergat, împiedicându-mă, pe câmp,
înspre palat, și-apoi m-am grăbit pe un hol lung, din marmură
albă.

În oglinzile de pe pereți mi se reflectau ochii înroșiți și pă-
rul alb vâlvoi.

Când am ajuns la ușa grea de onix a camerei din centru, nu
m-am mai obosit să bat. Am împins-o și-am deschis-o.

Membrii Federației stăteau în picioare, în spatele podiumu-
rilor de aur din arena cea mare, certându-se.

S-au întors și m-au privit.

Au căzut în genunchi, cu un sunet sec.

Mi-am scos pipa fumegândă dintre buze și-am fluturat-o
prin aer.

— Legea căsătoriei pe care am respins-o trebuie să treacă.
Astăzi! am răcnit. Vârsta pentru căsătorie trebuie să fie de 26
de ani.

Camera a scos un urlet.

— Dar noi discutăm despre un secol! a strigat cineva. 26 de
ani înseamnă că ești *mult* prea tânăr ca să fii legat pentru nemu-
rirea întreagă!

Am ridicat mâna.

Toată lumea a tăcut.

Imediat.

— Asta nu e tot, am spus. Caron și Augustus *trebuie* să fie
profesori în creuzetul acestui an.

Toată lumea a clipit confuză.

— De ce? a întrebat Zeus încruntându-și ochii, cu fulgere
jucându-i pe piele în timp ce îngenunchea lângă podiumul vor-
bitorului din centrul sălii.

Am ridicat o sprânceană.

— Îmi pui la îndoială abilitățile... băiețașule?

— Bineînțeles că nu.

Și-a coborât capul.

— Iertare pentru lipsa mea de respect. Eram doar curios.

L-am țintuit cu privirea.

— Nu mai fi.

S-a lăsat tăcerea.

Unul câte unul, capii Caselor s-au inclinat până la pământ,
lipindu-și fruntea de podeaua de marmură roșie.

Încet, am coborât scările lungi acoperite cu rogojini negre
care duceau spre centrul arenei.

Când am ajuns la podiumul căpeteniei, am luat o pereche
de foarfeci și am băgat mâna în coșul unde legile care nu trecu-
seră erau înfășurate într-o panglică stacojie.

Am tăiat.

Panglica a căzut.

Pergamentul s-a desfăcut – pe el, cu cerneală neagră, era
scris „Legea căsătoriei”.

— Trece-o, am spus în timp ce m-am aplecat și i-am înmă-
nat legea refuzată lui Zeus, încă aplecat. Trece-o acum, fă modi-
ficările de vârstă și desemnează-i pe cei doi noi profesori.

Fulgere luminoase s-au răspândit pe hârtie când a luat-o în
mână. Apoi și-a plecat imediat fruntea.

M-am întors.

Am urcat încet pe trepte, schiopătând, cu ființele nemuritoare prosternate de-o parte și de alta.

Am pufnit în sinea mea văzându-i cum se încovoiaie – Cronos, dacă ai putea vedea ce s-a ales de imperiul tău... Spartanii au devenit atât de slabi.

Spre deosebire de capii Caselor, cuvântul meu era absolut.

Eram singurul lucru care stătea între ascensiunea și căderea Spartei.

Cronos să ne apere pe toți.

MARELE RĂZBOI

A ÎNCEPUT PE NESIMȚITE.

Cu eoni înainte de nașterea omenirii, statul Spartei se întindea pe mii de insule din arhipelagurile Greciei de azi.

Sparta era compusă dintr-o sută de spartani nemuritori, din animalele lor protectoare și din creaturile locale. „Creaturi” era un termen folosit de spartani pentru a desemna toate rasele de oameni civilizați care aveau puteri speciale, dar nu erau spartani.

Conduși de o federație oligarhică, cetățenii nemuritori ai Spartei erau mulțumiți să ducă o viață liniștită, lentă, de lux insular.

Nu cunoșteau nimic despre conflicte, lăcomie sau gelozie.

Totul era pașnic.

Apoi au sosit oamenii.

Omenirea i-a admirat din prima clipă pe nemuritori.

De la Sparta omenirea a învățat arta, agricultura și guvernarea.

Oamenii i-au venerat.

Astfel, spartanii au devenit zeii umanității.

Secole mai târziu, spartanii și creaturile au migrat cu oamenii în ceea ce avea să fie Italia zilelor noastre, bucurându-se de bogăția și statutul de zeități.

Se născuse Imperiul Roman.

Dar nu era de glumit cu treburile omenești.

Populația muritoare a explodat ca număr.

În schimb, Sparta se lupta cu infertilitatea – numărul lor rămânând mereu în jur de o sută.

Apoi, oamenii au descoperit că spartanii nu erau complet imuni la moarte – ei puteau fi tăiați în bucăți mici și împrăștiați, sau înfomețați și torturați până la comă.

Omenirea s-a întors împotriva zeilor ei.

Împărații le-au declarat război spartanilor pentru că voiau toată puterea și bogăția pentru ei.

Dar omenirea a uitat că avea de-a face cu o rasă mai inteligentă decât ea.

Sparta a dispărut.

Complet.

Spartanii și creaturile au migrat spre nordul Italiei și s-au ascuns în Dolomiți.

Dar înainte să plece, au distrus toate cunoștințele pe care le împărtășiseră oamenilor – Biblioteca din Alexandria a ars până la temelii și, odată cu ea, cunoștințele noastre despre zei. Tot ce ne-a rămas au fost minciunile.

Fără îndrumarea Spartei, Roma a căzut.

Odată cu trecerea secolelor, zeii vii care conduseseră omenirea spre măreție au devenit simple mituri. Dar miturile pe care ni le povesteam nouă înșine erau greșite. Zeii nu erau așa cum ni-i aminteam în povești și legende: alianțele lor, descendența lor, puterea lor. Toate erau false.

Și timpul se târa înainte.

Protejați de anonim, avansând în umbră, spartanii și creaturile au adunat averi inimaginabile și au creat tehnologii superioare.

Dar Sparta nu era atât de pașnică pe cât părea.

Existau două facțiuni rivale ale spartanilor: Casele Htonice și Casele Olimpene.

Fiecare Casă era o linie genealogică separată a puterii, numită după fondatorul ei, un spartan mai puternic decât restul.

Toți spartanii din Casele Olimpene aveau puteri care le sporeau abilitățile, fie fizic, fie mental. Ei nu le făceau rău altora și se concentrau în schimb pe autoperfecționare și pe științe.

Existau cincizeci de Case Olimpene diferite, cu zeci de membri.

Olimpienii își mențineau numărul ridicat având copii cu oameni, iar acești jumătate oameni, jumătate spartani erau numiți corcitur.

În schimb, Casele Htonice erau spartanii cu ochii roșii ca sângele.

Htonicii aveau *numai* puteri care le făceau rău celorlalți, cum ar fi tortura, controlul minții, durerea.

Doar patru familii htonice au existat vreodată. Născute în zorii Spartei, spre deosebire de Casele Olimpene care s-au ridicat și au căzut, ele au rămas aceleași.

Întotdeauna.

Cele patru Htonice infame – Casele lui Hades, Afrodita, Artemis și Ares.

Fiecare dintre ele avea doar o mână de membri, deoarece rareori procreau cu oameni slabi, care nu puteau face față puterii lor. Acestor Case li se alăturaseră câteva creaturi cu cele mai *întunecate* abilități.

De-a lungul istoriei, cele două facțiuni au păstrat un armistițiu nesigur. Pacea a fost menținută de Federație, care era condusă de cei mai puternici olimpieni.

Dar la începutul secolului XXI, pacea a fost spulberată.

A început Marele Război.

Cele patru Case Htonice au atacat cele cincizeci de Case Olimpene, în încercarea de a răsturna Federația și de a prelua puterea asupra Spartei.

Mult depășiți numeric, douăzeci și patru de htonici au luptat împotriva a sute de olimpieni.

Cu toate acestea, conflictul a făcut ravagii timp de decenii, pentru că abilitățile htonicilor erau atât de odioase.

Casele Olimpene mai slabe au căzut primele, deoarece htonicii i-au cășăpuit fără milă și le-au împrăștiat bucățile pe tot globul.

Cei mai puternici olimpieni s-au unit, căutând să se răzbune.

În 2045, mai rămăseseră în picioare doar opt dintre cele mai puternice și mai vechi familii olimpene: Casele lui Zeus, Hera, Atena, Hermes, Poseidon, Demetra, Apollo și Dionisos.

Războiul ajunsese într-un impas, cu efective din ce în ce mai mici de ambele părți.

Sparta era în pericol să se prăbușească.

Cei patru capi ai Casei Htonice au rămas, dar toți cei douăzeci de copii ai lor au fost capturați și uciși.

Dacă războiul ar fi continuat, nu ar mai fi rămas nimeni care să conducă, așa că, într-un final, cele două părți au semnat un armistițiu.

În noua Federație, olimpienii dețineau o majoritate și mai covârșitoare.

Pacea a fost restabilită.

Câțiva ani mai târziu, în 2050, titanii, niște creaturi monstruoase nemuritoare, au apărut inexplicabil pe Pământ și au început să măcelărească oameni.

Federația condusă de olimpieni a văzut o ocazie de a se prezenta din nou în fața umanității.

Zei s-au ridicat din nou.

Au profitat de ocazie și pentru a-i pedepsi pe htonici.

Ca reparație pentru război și pentru crimele lor, Federația a hotărât că toți htonicii rămași și toți fiii pe care îi aveau, precum și creaturile întunecate care erau de partea lor, trebuie să se ocupe de rezolvarea problemei titanilor de pe Pământ.

Ei au numit această nouă organizație „Adunarea Mortii”.

Dar asta nu a fost tot.

Htonicii și creaturile lor au fost, de asemenea, forțați să lupte împotriva titanilor, dar și între ei, în Colizeul Dolomiților. A fost o luptă absolut nebunească, cunoscută sub numele de Competiția Gladiatorilor Spartani.

CGS a devenit rapid cel mai violent turneu care a existat vreodată pe fața pământului.

A inaugurat o nouă eră a brutalității.

Aproape o jumătate de secol mai târziu, titanii încă mai cutreierau pământul, htonicii începeau să-și refacă numărul, iar olimpienii făceau copii din ce în ce mai lipsiți de putere.

Încă o dată, Federația se lupta pentru a-și păstra puterea, iar valurile istoriei prevedeau un război.

Sparta era mai sfâșiată ca niciodată.

Ca să facă față diviziunii crescânde, Federația a promulgat o controversată lege a căsătoriei.

Htonicii au încercat imediat s-o submineze.

Aici începe povestea noastră.

AB INITIO

*Când veacul s-a schimbat,
Sparta toată a aplaudat;
Federația însă se prăbușește
în fața celui ce pe zei dezvelește.*

Soarta, 2050

1

ȘARPE

ALEXIS: ANUL 2090

—Cine ești? mi-a șoptit o voce feminină la ureche.
M-am ridicat brusc și am clipit amețită.

Încheieturile îmi pulsau de durere. Erau zgâriate până la sânge.

Ierburile și florile roz de vară foșneau, mângâiate de o briză caldă care sufla prin câmpul de smarald în care ațipisem.

Montana rurală era un loc liniștit, straniu.

Situată la trei sute de kilometri nord de luminile orașului Helena, cu o rețea electrică abia susținând parcul nostru de rulote dărăpănat.

Titanii au sosit în anul 2050, iar lumea s-a prăbușit.

Copiii de la școală îi spuneau „miezul apocaliptic”.

Eu îi spuneam iad.

Nimeni nu știa de unde veniseră titanii nemuritori cu aspect uman, cu dinți ascuțiți ca briciul, vene negre, gheare lungi și supra-rapizi sau de ce îi sfâșiau pe oameni ca distracție.

Existența lor era o nenorocire, în cazul în care voiai să trăiești (eu, una, nu).

Părintele John spunea că titanii au apărut pentru „a le da oamenilor o lecție”. Având în vedere că nu făceam altceva decât să pierim dramatic și îngrozitor... cam ciudată lecția.

Totuși, spartanii au fost cei care ne-au salvat.

— Mă auzi? a întrebat mai tare vocea necunoscută.

Mi-am întors capul și-am căutat interlocutorul, dar nu mai era nimeni pe câmp.

Am gemut, căci mișcarea rapidă mi-a făcut încheieturile mâinilor să mă doară și mai tare.

Tata și mama își făceau din nou „băutura specială” în cadă pentru a face față foametei – o combinație de produse de curățenie, apă și drojdie de pâine mucegăită, iar comportamentul lor devenea din ce în ce mai imprevizibil.

De exemplu, săptămâna trecută m-am uitat „cum nu trebuie” la tata, așa că el m-a legat cu o frânghie aspră pentru că eram „doar o cățea de zece ani, leneșă, bună de nimic”.

În dimineața asta, sătulă să fiu legată ca un câine, mi-am lovit brațele de o stâncă, trăgând din toate puterile, până am reușit să mă eliberez.

Ambele încheieturi îmi erau cu siguranță fracturate.

Cel puțin ai scăpat.

Vestea bună: tata era atât de confuz, încât probabil că nici nu avea să-și amintească faptul că mă legase.

Vestea proastă: avea nevoie de medicația de lux a Federației Spartei – *preferabil moartea* –, dar nu și-o putea permite.

Cineva trebuia să aibă grijă de sănătatea lui mintală, însă cât mai ieftin. De exemplu, să-l lovească în cap cu o lopată (asta îi făcuseră vecinului Paul, îl terminaseră când nu era atent).

— Poți să mă auzi, nu-i așa?... Ce ești tu? a rostit din nou vocea invizibilă lângă urechea mea, iar eu am tresărit de frică.

Grozav, acum mai sunt și băntuită de o fantomă.

M-am uitat în jur cu precauție.

Gardul de sârmă ghimpată strălucea la limita îndepărtată a copacilor care înconjurau parcul de rulote, iar un steag alb zdrențuit atârna de o ramură, afișând stema Casei lui Hades – un câine scheletic cu ochi arzători ca focul.

Era un câine al iadului.

Sub steag, un semn avertiza cu litere roșii ca sângele:

„Zonă militarizată protejată de Federația Spartanilor!
Atenție, titani!”

Organizația htonică a ucigașilor – Adunarea Morții – și simbolurile sale (steagurile înfiorătoare ale câinilor iadului pe care *nimeni* nu le ceruse) au fost înșirate de-a lungul zonelor protejate. Acestea erau un avertisment pentru titani că și printre monstruoșitățile existau Goliați.

Toată lumea cunoștea cele douăsprezece familii spartane care conduceau pământul.

Cele opt Case Olimpene erau băieții buni, pentru că puterile lor nu făceau rău altora. În schimb, cele patru Case Htonice erau răul pur.

Erau ucigași în masă, cu puteri întunecate.

M-a străbătut un frison.

Epoca zeilor și a monștrilor e nașpa rău.

Respirând greoi printre dinți, am încercat să mă concentrez pe orice altceva decât pe durerea sfâșietoare care îmi radia în antebrate.

Ce ar fi făcut Emmy Noether și Carl Gauss în situația asta?

Din păcate, nu eram sigură cum ar fi procedat eroii mei – matematicieni istorici străluciți.

Somnul ar fi ceva plăcut.

La fel și moartea.

Pentru moment, m-aș fi mulțumit să re-recitesc autobiografia lui Emmy Noether pentru a suta oară. Era ca o îmbrățișare blândă.

Cel puțin, presupuneam că așa ar trebui să fie o îmbrățișare.

N-am fost îmbrățișată niciodată.

Nu încă.

Poate niciodată, având în vedere că nu suportam să fiu atinsă și că oamenii nu mă plăceau.

— Miroși cunoscut, a șoptit mai tare vocea invizibilă. Mă întreb... cum te cheamă, copile?

Mi-am mirosit subțioara. Fosisem furtunul de grădină cu apă rece în dimineața asta, așa că miroseam doar a soare și-a iarbă.

— Eu sunt A-Alexis Hert, am spus, timid.